

Arrest

nr. 208 652 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pashtun van etnische origine en behoort u tot de stam Maurufkhel. U bent afkomstig uit het dorp Eissakhel, gelegen in het district Chardara, van de provincie Kunduz. U bent geboren in 1997 en u bent nooit naar school geweest.

Toen u jong was lag uw vader in conflict met zijn neven omwille van gronden in het dorp Eissakhel. Hij werd in dit grondconflict door zijn neven om het leven gebracht. De gronden werden daarna gebruikt door de neven. Samen met uw moeder ging u na de dood van uw vader bij uw maternale oom wonen, die op dat moment woonachtig was in de provincie Baghlan. U bleef er voor een onbepaalde tijd, waarna u met uw oom en uw moeder naar Pakistan verhuisde.

In Pakistan verbleef u een zes- of zevental jaren in het Echoro kamp in het Manshera district. Toen u ouder werd, kreeg u van uw maternale oom te horen dat twee van de drie neven die uw vader hebben vermoord, winkels hadden in de Echoro bazaar, buiten het kamp. Niet veel later besloot u om hen op te zoeken, om uw land terug te verkrijgen. Uw neven waren hier niet mee opgezet, en betaalden de Pakistaanse politie tot tweemaal toe om u te arresteren. U verbleef tweemaal in detentie in Pakistan, en kwam telkens vrij doordat uw maternale oom een borgsom betaalde. U besloot hierna naar uw dorp Eissakhel in Chardarah, Kunduz te gaan, om uw gronden terug te winnen. U verbleef er een twintig à vijfentwintig dagen. Zelfs met behulp van de ouderlingen ter plaatse, bent u hier niet in geslaagd uw gronden terug te veroveren. Omdat één van de neven nog woonachtig was in deze stad, en twee van de neven na uw aankomst ook op weg waren naar de streek, voelde u zich niet meer veilig. U kreeg te horen dat de neven u zouden vermoorden, en u besloot het land te verlaten.

Ongeveer een jaar voor uw gehoor op het CGVS sprak u het laatst met uw maternale oom, die toen nog woonachtig was in Pakistan. Uw oom liet u echter weten dat hij op het punt stond terug naar Eissakhel te verhuizen in Kunduz. Hij had daar goedkope gronden gekocht. Na zijn verhuis heeft u van hem niets meer vernomen, en is alle contact verbroken.

Om uw asielrelaas te staven legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas, alsook uw eerdere verblijfplaatsen. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 28.11.2017 p.1, p. 23), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en het gebrek aan voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd bovendien ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw eerdere verblijfplaatsen, uw netwerk en uw reële situatie. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming, alsook of u over een intern vestigingsalternatief beschikt. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst alsook uw bestaand netwerk en hun verblijfplaats is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en geen zicht biedt op zijn reële situatie, maakt het voor de asielinstanties bovendien onmogelijk vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat. Hij maakt het aldus niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo verklaart u sinds uw kindertijd in het vluchtelingenkamp Echoro te hebben geleefd, wat zich naar uw verklaring bevindt in een regio genaamd Mansehra, te Pakistan (CGVS 28.11.2017 p. 3). U verklaart eveneens in het bezit te zijn geweest van een Afghaanse vluchtelingenkaart (Proof of Registration Card of PoR-card). U beweert tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u deze kaart heeft achtergelaten in Pakistan, en dat u geen contact meer heeft met uw familie om deze vluchtelingenkaart te laten opsturen (CGVS 28.11.2017 p. 4). Uw laatste contact met uw familie dateert naar uw verklaring van meer dan een jaar geleden. Uw familie was toen nog woonachtig in Pakistan (CGVS 28.11.2017 p. 11).

Uw verklaringen omtrent het gebrek aan contact met uw familie zijn bijzonder weinig doorleefd te noemen, wat de geloofwaardigheid hieromtrent sterk in het gedrang brengt. U verklaart immers dat uw maternale oom, moeder en broer na uw vertrek uit Pakistan zelf zijn vertrokken naar Afghanistan, dan wel naar het geboortedorp van uw vader Eissakhel, in de Kunduz provincie. Hoe u deze informatie heeft, gezien uw laatste contact met uw familie zou dateren van toen ze nog in Pakistan woonden, beweert u dat uw oom u tijdens de laatste telefoon liet weten dat ze binnen een paar dagen zouden

vertrekken naar Kunduz (CGVS 28.11.2017 p. 11 en p. 16), waarna hun telefoonnummer nooit meer heeft gewerkt. Het is toch bijzonder merkwaardig te noemen dat u noch uw familie in Pakistan nadachten over de manier waarop jullie verder contact zouden houden wanneer u in Europa was en uw familie in het bijzonder onveilige Kunduz, waar tevens een aanslepend grondconflict gaande zou zijn, waardoor uw vader werd omgebracht en u moest vluchten (CGVS 28.11.2017 p. 8 en p.9). U geconfronteerd met uw passieve houding ten aanzien van uw familie of uw contact met hen, verklaart u dat u er tijdens het laatste telefoontje niet aan had gedacht dat ze meteen zouden vertrekken (CGVS 28.11.2017 p. 14). Nochtans waren de woorden van uw oom naar uw verklaring letterlijk dat hij binnen een paar dagen uit Pakistan zou vertrekken. Uw wederwoord, dat u daar op dat moment geen aandacht aan gaf (CGVS 28.11.2017 p. 16), is bijzonder weinig doorleefd te noemen. De provincie Kunduz en het district Chardarah waar uw familie ergens in 2016 naartoe zijn verhuisd, heeft immers een zeer preciaire veiligheidssituatie. U blijkt hier zelf ook van op de hoogte te zijn (CGVS 26.01.2018 p. 20). Uw passieve houding omtrent de verhuis van uw familie naar deze regio, is zeer bedenkelijk te noemen. Dat tevens vragen rijzen omtrent de keuze van uw familie om zich in Eissakhel te gaan vestigen, wordt hieronder beschreven.

Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt waarom u uw familie bij uw laatste contact niet heeft gevraagd uw Afghaanse vluchtelingenkaart afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten op te sturen, beweert u dat u op dat moment niet wist dat het nodig zou zijn (CGVS 28.11.2017 p. 12). U was bij dit laatste contact nochtans al een klein jaar in België. Het CGVS wijst u erop dat u op het moment van het eerste gehoor op het CGVS minstens een jaar en elf maanden in België verblijft, dat u een advocaat en een sociale assistent heeft, en dat u tevens in een centrum met andere asielzoekers leeft, waardoor u bijzonder goed op de hoogte zou moeten zijn van het belang van dergelijke documenten die uw identiteit of afkomst kunnen staven ten aanzien van de asielinstanties. En dit ook al ten tijde van het door u verklaarde laatste telefoon met uw familie. U wijst hierbij de vinger naar uw advocaat die u nooit heeft kunnen bereiken en – zeer merkwaardig- naar uw centrumgenoten wiens zaken telkens ‘profielzaken’ waren, wat verschilt met uw eigen asielaanvraag (CGVS 28.11.2017 p. 15). Uw verklaring waarom u uw Afghaanse vluchtelingenkaart niet kan voorleggen op het CGVS, is aldus niet afdoende.

Wanneer nogmaals het belang van deze vluchtelingenkaart wordt benadrukt, belooft u plots achter deze kaart te zullen vragen. Via welke weg u dit zou doen, ontwijkt u het antwoord dat u moeite zou doen om het nummer van uw oom te achterhalen (CGVS 28.11.2017 p.15), wat opnieuw impliceert dat u dat jaar en elf maanden niet de nodige inspanningen heeft geleverd uw asielaanvraag te staven met documenten. Hoewel u naar uw bewering nog geen contact had gehad met uw familie met betrekking tot het opsturen van de vluchtelingenkaart, uit u wel al uw twijfels of uw familie uw vluchtelingenkaart nog zou hebben. Zo zouden ze uw kaart misschien hebben afgegeven aan de grens in Torkham. Waarom ze dit zouden doen, daar heeft u opnieuw geen duidelijk antwoord op (CGVS 28.11.2017 p.15). Dat u zich op voorhand reeds indekt, zonder duidelijke verklaring, waarom deze kaart niet meer beschikbaar zou zijn, is opnieuw verdacht te noemen. Ondanks uw vage verklaringen krijgt u tijdens een tweede gehoor op het CGVS opnieuw de kans uw asielmotieven voor te leggen met documenten en/of geloofwaardige verklaringen. De ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw Afghaanse vluchtelingenkaart zetten zich jammer genoeg verder. U opnieuw gevraagd of u ondertussen documenten heeft verkregen, verklaart u dat u veel heeft geprobeerd, maar er niet in geslaagd bent documenten te bemachtigen. Even later blijkt u evenwel een fotokopie van uw vluchtelingenkaart te hebben bemachtigd. Hoewel u ondertussen meer dan twee jaar de tijd heeft gehad deze kaart te bemachtigen, is ook deze kopie ten tijde van uw tweede gehoor nog onderweg. Zo zou u het nummer van een vriend in Duitsland hebben verkregen. Hij was een mededorpeling, en was erin geslaagd uw maternale oom in Kunduz te bereiken. U weet echter niet zeker hoe ze met elkaar in contact stonden. U weet wel dat uw oom een kopie van uw vluchtelingenkaart per post heeft opgestuurd naar uw vriend. Deze vriend zou op zijn beurt de kopie naar u hebben opgestuurd per post, maar deze is nog niet aangekomen. U uit een vermoeden dat u de kopie de donderdag na het tweede gehoor op het CGVS zou ontvangen (CGVS 26.01.2018 p. 3). Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u deze kopie makkelijk kon hebben bemachtigd op het moment dat uw tweede gehoor op het CGVS plaatsvond, indien u dit zou wensen. Zo bestaan er tegenwoordig online veel mogelijkheden om een document binnen enkele seconden te versturen, en zeker tussen Duitsland en België. Daarnaast is het bijzonder vreemd te noemen dat u in heel dit proces geen enkele keer zelf contact heeft opgenomen met uw maternale oom, en dat ook de post – ondanks de urgentie – eerst via deze onbekende vriend moest passeren. Wanneer het CGVS u vraagt waarom u uw oom zelf niet heeft gecontacteerd, maakt u er zich vanaf met het antwoord dat u geen facebook heeft, wat vanzelfsprekend niet het enige communicatiemiddel is dat voorhanden is. Waarom u dan het nummer van uw oom niet via uw vriend heeft gevraagd, verklaart u zeer weinig doorleefd dat u er niet aan gedacht heeft zijn nummer te vragen (CGVS 26.01.2018 p. 4). Opnieuw kan hier verwezen worden naar uw verklaringen dat uw maternale oom en uw moeder zich tot op de dag van vandaag zouden bevinden in het zeer onveilige

Kunduz. Toch blijft u uiterst passief wanneer het erop aankomt hen te spreken. Dit doet bijzonder veel vraagtekens rijzen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het CGVS drie weken na uw tweede gehoor nog steeds geen kopie van uw vluchtelingenkaart heeft ontvangen, ondanks het feit dat deze post reeds twee weken geleden onderweg zou zijn geweest.

Naast het gebrek aan enig document om uw identiteit of afkomst te staven, en tevens uw zeer gebrekkige verklaringen hieromtrent, legt u ook geen afdoende verklaringen af omtrent uw eerdere verblijfplaatsen, uw leefwereld en uw huidig netwerk.

Aangaande uw verblijf in Pakistan dient te worden vastgesteld dat tal van bevreemdende verklaringen de geloofwaardigheid van uw lang verblijf in Pakistan in het vluchtelingenkamp Echoro ernstig in het gedrang brengen. Hoewel u echter op de hoogte bent van de algemene situatie van Afghanen in Pakistan, zoals de intimidatiecampagnes van de politie, het betalen van smeergeld, teruggekeerde Afghaanse vluchtelingen en detenties, blijft u immers bijzonder vaag en oppervlakkig telkens er op deze zaken wordt doorgevraagd. U slaagt er immers nooit in dergelijke beweringen te concretiseren met voorbeelden of situaties uit uw eigen leven. Dit doet echter vermoeden dat u niet de waarheid hebt verteld aangaande uw voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Wat het ook zij, het feit dat u het CGVS niet toelaat hier een duidelijk zicht op te krijgen, is problematisch.

Over uw vluchtelingenkaart beweert u min of meer correct dat hij een groene kleur had en beweert u consequent dat u hem één keer bent gaan aanmaken en één keer bent gaan verlengen. U herinnert zich eveneens dat de verlening van de kaarten werd afgekondigd in de moskee van het kamp (CGVS 28.11.2017 p. 13). Buiten deze verklaringen, weet u verder nagenoeg niets over deze kaart, en legt u zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u aanvankelijk dat u voor uw vluchtelingenkaart een foto moest neerleggen en uw vingerafdrukken moest geven, en dat u bij verlenging van de kaart een nieuwe foto diende af te leveren (CGVS 28.11.2017 p.13). U deze vraag bij het tweede gehoor opnieuw gesteld, beweert u plots dat u niets nodig had om een kaart aan te maken en/of te verlengen (CGVS 26.01.2018 p. 12). Waar u deze kaart moest gaan aanmaken of verlengen, weet u merkwaardig genoeg ook niet te zeggen, en moet het CGVS genoegen nemen met een antwoord als 'het was een gebouw zoals hier' in 'een bazaar' ergens in Mansehra (CGVS 26.01.2018 p.12). Dat u zich deze plaatsnamen niet zou herinneren, en dat u voorts twee verschillende verklaringen aflegt omtrent de aanmaak van deze kaart, is zeer bedenkelijk te noemen.

Daarnaast moet eveneens de bedenking worden gemaakt dat u vrijwel geen geografische kennis heeft over de regio in Pakistan waar u naar uw bewering zes, zeven (CGVS 28.11.2017 p. 7) of negen jaar bent verbleven (CGVS 26.01.2018 p. 9), of uitgerekend ongeveer tot uw zestien jaar. Indien u echter over een Afghaanse vluchtelingenkaart zou beschikken, bent u echter voor 2005 naar Pakistan geëmigreerd. Informatie hierover werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Zo beweert u dat u in Mansehra leefde, wat u zelf beschrijft als 'een plaats'. U weet vreemd genoeg niet dat Mansehra een district is en een stad (CGVS 28.11.2017 p. 3), hoewel u meermaals spreekt over de 'bazaar in Mansehra' (CGVS 26.01.2018 p.12). U kan ook niet vertellen in welke Pakistaanse provincie Mansehra ligt (CGVS 28.11.2017 p. 3) en zelfs als deze provincie wordt vermeldt, met name Khyber Pakhtunkhwa, gaat er bij u alsnog geen belletje rinkelen (CGVS 26.01.2018 p. 9).

Waar uw kamp precies ligt in Mansehra, weet u niet. U kan geen nabije wegen, steden of andere plaatsen opnoemen in de omgeving van het Echoro kamp. Zo verklaart u enkel dat er een kamp is, en daar buiten Choro de bazaar, en daarbuiten ook nog andere plaatsen (CGVS 26.01.2018 p. 7). U vermeldt deze Choro bazaar in Pakistan, als de plaats waar uw neven al dan niet werkten (CGVS 26.01.2018 p.6). Hoewel u verklaart hier zelf naartoe te zijn geweest, kan u ook deze Choro bazaar in geen geval situeren. Zo beweert u aanvankelijk dat deze plaats ook in Mansehra ligt en ook een kamp is, waarna u uw verklaringen wijzigt dat het een regio is waar enkel Pakistanen wonen (CGVS 26.01.2018 p.7). Even later beweert u weer dat u niet weet of er enkel Afghanen wonen (CGVS 26.01.2018 p.7).

Ook waar uw maternale oom, die naar uw verklaringen een winkel had in de bazaar van uw kamp, (CGVS 26.01.2018 p.12) zijn goederen ging halen voor zijn winkel, weet u niet. Opnieuw verwijst u naar een markt in Mansehra, maar u kan ook deze plaats verder niet duiden (CGVS 26.01.2018 p. 13). Tot slot beweert u tot tweemaal toe te zijn gedetineerd in Pakistan, waarbij u telkens na een poos werd vrijgelaten. Ook hier kan u niet vertellen naar waar u werd gebracht. Buiten dat dit opnieuw in Mansehra was, weet u wederom niets (CGVS 26.01.2018 p. 15). U verdedigt uw gebrekkige geografische kennis met de bewering dat u nooit buiten het kamp bent geweest (CGVS 26.01.2018), wat tegenstrijdig is met andere verklaringen dat u naar de Choro bazaar bent geweest en twee keer naar een bazaar voor uw vluchtelingenkaart. Ondanks het feit dat u weldegelijk uit uw kamp bent geweest, en uw oom dit ook regelmatig moest doen om zijn winkel draaiende te kunnen houden, weet u niets over de omgeving van waar u al die tijd heeft geleefd. Op de vraag in detail te vertellen hoe u dan die éne keer in uw leven naar de Choro bazaar bent gegaan, ontwijkt u opnieuw de vraag en stelt u dat u er niet veel bent geweest. Na aandringen verklaart u dat u met de auto ging, dat het een half uur duurde met de auto en

een uur te voet, en dat het zandwegen waren. Op de vraag hoe u weet dat het een uur duurde om de Choro bazaar te voet te bereiken, gezien u zelf één keer met de auto ging, beweert u dat u dit hoorde van andere jongens in het kamp (CGVS 26.01.2018). U hoorde niets over belangrijke plaatsen, steden of wegen. U weet ook niets concreet over gebeurtenissen, deportaties van Afghanen of gebeurtenissen in Pakistan die invloed hadden op Afghaanse vluchtelingen, zaken die ongetwijfeld invloed hadden op de gemoedsrust van Afghaanse vluchtelingen en ook op uw eigen leefwereld. Dat u nooit iets hoorde vertellen over deze zaken, maar wel heeft onthouden dat het wandelen naar de Choro bazaar een uur duurt, doet de wenkbrauwen opnieuw ernstig fronsen. Uw jonge leeftijd bij uw vertrek, u was immers nog minderjarig, kan deze vaststelling niet vergoelijken. Verwacht kan worden dat u ook als jong volwassene meer kennis heeft, geografisch dan wel over uw eigen leefwereld, dan wat u het CGVS vertelt.

Deze uiterst gebrekkige kennis over uw regio in Pakistan waar u diverse jaren zou hebben gewoond als Afghaanse vluchteling staat verder ook in schril contrast met uw kennis over de administratieve indeling van Kunduz, waar u – naast uw kindertijd waar u zich niets meer van herinnert (CGVS 26.01.2018 p. 8)- slechts 21 dagen voor uw vertrek naar Europa bent verbleven (CGVS p 26.01.2018 p. 21). Zo meent u dat u afkomstig bent uit het dorp Eissakhel, gelegen in het district Chardarah, van de provincie Kunduz (CGVS 28.11.2017 p. 5). U weet tevens dat Kunduz naast een provincie ook een stad is – hoewel u op een bepaald moment verklaart dat u nooit in Kunduz stad bent geweest. U bent merkwaardig genoeg zelfs op de hoogte van de politieke veranderingen in Kunduz stad, die na uw vertrek tot tweemaal toe gevallen is [in de handen van de taliban] (CGVS 26.01.2018 p.20). U vertelt voorts na wat aandringen ook over de onveiligheid op de weg, dat u in Kabul bent overgestapt, en dat het op dat moment zeer onveilig was in Kunduz. U weet verder ook dat de situatie in Chardarah district erger was dan in de rest van Kunduz provincie, en dat u dit van horen zeggen heeft (CGVS 26.01.2018 p. 20). U verklaart dat er in Eissakhel een moskee is, een rivier, en een schrijn genaamd Shahar Shaheed, en dat vele mensen chauffeur waren van beroep. U weet dat er veel politie aanwezig was in Kunduz bazaar (CGVS 28.01.2017 p. 21), hoewel u hier enkel voorbij bent gereden (CGVS 26.01.2018 p. 20) en u weet ook dat de politie overdag in Chardarah waren en dat ze bij valavond terug naar hun basis vertrokken (CGVS 28.01.2017 p. 21). De kennis die u hier etaleert, vrijwel spontaan en zonder aarzelen, staat in schril contrast met uw kennis over een regio waar u naar eigen zeggen bent opgegroeid.

Echter, wanneer het CGVS u vraagt uw verblijfplaats in Kunduz en het leven daar te vergelijken met uw verblijf in Pakistan, blokkeert u opnieuw de conversatie met vage verklaringen dat u op beide plaatsen hetzelfde leefde, en even later dat het anders was. Opnieuw vervalt u aldus in een tegendraadse houding waarbij u enkel nietszeggende antwoorden geeft. U bekritiseert hierbij de vraag die wordt gesteld, waarna het CGVS u nog eens wijst op het doel van dergelijke vragen. U kaatst hierbij opnieuw de bal terug dat het CGVS u dan maar de juiste vragen moet stellen (CGVS 26.01.2018 p. 21). Uw verklaringen omtrent Kunduz en het contrast met de kennis dat u over deze streek heeft, en niet over de regio in Pakistan waar u al die tijd verbleef, doet ernstige vragen rijzen wat betreft uw eerdere verblijfplaatsen. Daarnaast is het eveneens bedenkelijk te noemen dat u niet meer inspanningen levert mee te werken wanneer u reeds meermaals werd gewezen op het doel van de herkomstvragen. Indien u werkelijk de waarheid zou spreken, houdt uw kritische houding en uw gebrekkige medewerking geen steek.

Ook over het vluchtelingenkamp Echoro, waar u al die tijd gewoond zou hebben, weet u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nagenoeg niets te vertellen. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS beweert u dat het kamp door de overheid werd georganiseerd (CGVS 28.11.2017 p.12), en u spreekt over Afghanen in het kamp afkomstig van Paktia en Laghman (CGVS 28.11.2017 p.14). Verder weet u niet of en welke (hulp)organisaties er actief waren in uw vluchtelingenkamp, u kan niets vertellen over de school of de plaats van deze school (CGVS 28.11.2017 p. 12), en u weet zelfs niet hoe u van de bazaar naar de school liep (CGVS 28.11.2017 p. 13). Ook waar de madrassa in het kamp was, vertelt u niet. Uw verklaring hiervoor, met name dat u nooit naar binnen ging, kan vanzelfsprekend niet overtuigen waarom u de ligging niet kan of wil duiden (CGVS 28.11.2017 p. 14). Nadat het CGVS u confronteert met uw vage antwoorden, krijgt u de vraag om zelf te vertellen over uw herinneringen van het kamp. U grijpt ook deze kans niet, en kaatst de bal terug met het antwoord dat het CGVS u vragen moet stellen (CGVS 28.11.2017 p. 12).

Het vluchtelingenkamp Echoro werd onder deze benaming nergens terug gevonden. Wél het vluchtelingenkamp Ichirian in Mansehra. Ook deze Choro bazaar waarover u spreekt werd niet teruggevonden. Dat u vermoedelijk spreekt over het Ichirian kamp, kan echter worden vermoed omwille van twee redenen. Zo herinnert u zich tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots een aardbeving in het kamp, zo'n negen of tien jaar geleden. U herinnert zich dat huizen werden verwoest en er tenten in het kamp werden gezet (CGVS 26.01.2018 p. 9). Mogelijks verwijst u hier naar de zeer ernstige aardbeving in 2005, die ook het Ichirian vluchtelingenkamp ernstig trof. Naar aanleiding van deze aardbeving werd noodhulp voorzien, onder andere door UNHCR. Informatie hierover werd aan het

administratief dossier toegevoegd. U herinnert zich ook een politierazzia in uw kamp, waarbij één wapen werd gevonden. Veel Laghmani's werden hierdoor opgepakt en later terug vrijgelaten (CGVS 26.01.2018 p. 14). Ook een dergelijk incident vond plaats in augustus 2014, in een vluchtelingenkamp in de Ichirian regio van Mansehra. Echter, de beschikbare informatie spreekt over het vinden van twee kilogram explosieven, een handgranaat en pistolen. Bovendien situeert u dit incident 'heel lang voor uw vertrek', terwijl dit incident ongeveer een jaar voor uw vertrek uit het kamp plaatsvond. Informatie is terug te vinden in het administratieve dossier. Hierbij dient verder wel de bedenking te worden gemaakt dat de naam 'Ichirian' u helemaal niets zegt (CGVS 26.01.2018 p.7). Daarnaast herinnert u zich ook een incident in het kamp waarbij een kind werd ontvoerd (CGVS 26.01.2018 p.15). Hoewel u bij het eerste gehoor op het CGVS aangeeft dat u de namen van andere vluchtelingenkampen in de regio niet kent (CGVS 28.11.2017 p. 25), herkent u 'Khaki' wel als een ander vluchtelingenkamp, al reikt uw kennis wederom niet verder dan dat daar ooit gevochten werd (CGVS 26.01.2018 p.10). Tot slot herinnert u zich tijdens het tweede gehoor plots wél de structuur van het kamp, waar u spreekt over verschillende dorpen in het kamp, waar de verschillende Pashtun stammen zich groepeerden. U verwijst hierbij naar Laghmani's, Paktiawal, Zadran, Eissakhel en Maurufkhel (CGVS 26.01.2018 p. 11). Merkwaardig genoeg werd deze vraag u bij het eerste gehoor ook gesteld, waarbij u dan beweert dat het kamp niet was onderverdeeld was (CGVS 28.11.2017 p. 26). U herinnert zich voorts ook een overheidskliniek dichtbij de Laghmani's en drie dokters in de bazaar (CGVS 26.01.2018 p. 16). Echter, op basis van uw gebrekkige en oppervlakkige verklaringen, wat hierboven en hieronder wordt uiteengezet, is bovenstaande informatie allerm minst voldoende om het CGVS te overtuigen van uw reële situatie, uw levensloop en uw beschikbaar netwerk. De informatie die u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS kan geven, weegt niet op tegen alle kennis en informatie die u niet heeft.

Zo legt u opnieuw zeer gebrekkige verklaringen af aangaande uw leefwereld als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Het enige wat u over uw eigen leefwereld vertelt, is dat u al die jaren, dag in dag uit, niets anders heeft gedaan dan hout gesprokkeld en dat hout verkocht (CGVS 28.11.2017 p. 12). Ook over deze job blijft u bijzonder vaag, waar u beweert dat 'lokale Pakistanen', 'verschillende houtsoorten' kwamen kopen voor een bedrag 'tussen de 300 en de 500'. Concreet gevraagd naar een specifieke klant, kan u enkel een naam vertellen maar niets meer. Concreet gevraagd naar de verschillende houtsoorten die u verkocht, blijkt er plots toch maar één houtsoort te zijn, dan wel in verschillende groottes (CGVS 28.11.2017 p.14). Vragen zoals hoe het was om als Afghaanse vluchteling te wonen in Pakistan, of u zich bewust was van het feit dat u een vluchteling was, wat de relatie was tussen de Afghanen en de Pakistaanse overheid en of er zaken waren die Pakistanen mochten en Afghanen niet, ontwijkt u met nietszeggende en vage antwoorden (CGVS 28.11.2017 p.15). Ook hier werd u opnieuw gewezen op uw gebrekkige antwoorden.

Ondanks uw verklaring dat vele Afghaanse vluchtelingen terugkeerden naar Afghanistan, weet u niets over terugkeerprogramma's voor Afghaanse vluchtelingen, die deze groep mensen ondersteunen. U geeft daarentegen opnieuw een nietzeggend antwoord dat mensen het hout uit hun huizen moesten nemen, zonder deze uitspraak wederom te duiden (CGVS 28.11.2017 p.24). Ook UNHCR of gewoon de Verenigde Naties, zegt u niets (CGVS 26.01.2018 p. 11). Nochtans is UNHCR een organisatie die zich in Pakistan op erg veel vlakken met vluchtelingen inlaat, zoals het geven van internationale bescherming, maar ook het beheren van kampen en diens scholen of het bieden van hulp indien nodig. Ook bij de aardbeving waarbij onder andere het Ichirian vluchtelingenkamp werd vernietigd, was UNHCR aanwezig voor noodhulp. Informatie hierover vindt u terug in het administratieve dossier.

Ook legt u bijzonder oppervlakkige verklaringen af over de intimidaties van de Pakistaanse politie of overheid ten aanzien van Afghanen, en kan u dit verder nergens kaderen in de tijd, in een specifieke context of aan de hand van een belangrijke gebeurtenis. Zo is het uiterst merkwaardig te noemen dat u geen enkele weet heeft van de aanval op een militaire school in Peshawar op 16 december 2014, waarbij zo'n 145 mensen waarvan 132 kinderen om het leven kwamen. Zelfs wanneer het CGVS u de feiten zelf uitlegt, gaat er bij u geen bel rinkelen (CGVS 28.11.2017 p. 25). In de praktijk betekende deze aanval veel voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Zo werd de Afghaanse populatie sinds dit incident sterk gevisieerd door de Pakistaanse overheid, met een zeer grote angst bij de vluchtelingenbevolking tot gevolg. Uit het rapport van Human Rights watch "What are you doing here" klinkt de volgende getuigenis:

"The police did not used to beat us much before December 16 2014. Now the beat us for no reason. (..) None of my family members except me and my brother to leave the house now. Our children do not go to school; they don't even play outside anymore."

Het rapport stelt eveneens dat The provincial government of K-P (Khyber Pakhtunkhwa) wanted to oust the Afghan refugees immediately post the December 16 attack... The K-P government has become really aggressive towards Afghan refugees and we also have reports of harassment from Peshawar and other areas of the K-P.

Wat betreft het gebrek aan specifieke context beweert u dat uw moeder en oom Pakistan zijn ontvlucht na uw eigen vertrek, op het moment dat de Pakistaanse autoriteiten Afghaanse vluchtelingen uit het land wouden krijgen (CGVS 28.11.2017 p. 7). U vroeg op 12 januari 2016 asiel aan in België, verklaart hiervoor ongeveer 45 dagen onderweg te zijn (CGVS 26.01.2018 p. 8), en verklaart hiervoor nog een twintig tal dagen in Kunduz te hebben verbleven (CGVS 26.01.2018 p. 8). Dit impliceert dat u ruim genomen tot midden 2015 in Pakistan bent verbleven. Het misbruik en de intimidatie van de Pakistaanse overheid ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan was op dat moment al volop gaande. Hoewel u spreekt over 'het moment dat de Pakistaanse autoriteiten de Afghanen uit het land wouden krijgen', kan u niet antwoorden op de vraag of de attitude van de Pakistaanse overheid ten aanzien van Afghanen op een bepaald moment erger werd (CGVS 28.11.2017 p. 24). U beweert dat sommige kampen werden gevraagd te ontruimen, maar u kan wederom geen kampen opnoemen (CGVS 28.11.2017 p. 25).

U voorts gevraagd wat meer te vertellen over het wangedrag van de Pakistaanse politie ten aanzien van Afghanen in Pakistan, laat u weten dat u geen extra informatie heeft, 'omdat u daar niet veel bent geweest'. Wanneer het CGVS alsnog doorvraagt, geeft u vage verklaringen als 'als ze u pakken vragen ze voor geld' of 'ze vallen altijd lastig en gedragen zich slecht'. Uw oom zou ook problemen hebben gekend met de politie, beweert u. Ook hier kan u jammer genoeg niets over vertellen (CGVS 28.11.2017 p. 17). Op verklaringen als 'mijn oom werd overal gestopt' kan u geen verdere details of voorbeelden geven, omdat u naar eigen zeggen de plaatsen niet kent (CGVS 28.11.2017 p. 23). U maakt verder ook gewag van Pakistaanse politie die uw vluchtelingenkamp binnenviel om mensen te arresteren. Wederom kan u tijdens het eerste gehoor niet vertellen over zo'n moment, omdat u zich dat niet meer herinnert (CGVS 28.11.2017 p. 25). Tijdens het tweede gehoor maakt u melding van één incident (CGVS 26.01.2018 p. 14). Concrete voorbeelden van andere Afghaanse vluchtelingen heeft u echter niet.

U bent verder ook nooit gedeporteerd geweest, en kan ook nauwelijks iets vertellen over de deportaties van Afghanen in Pakistan. U vermeldt na veel aandringen een vriend die werd gearresteerd, maar kapt het gesprek al snel terug af met de boodschap dat u geen verdere informatie heeft (CGVS 28.11.2017 p.24). Er werd u ook gevraagd wat u hoorde van andere dorpelingen omtrent gedwongen deportaties. Opnieuw vermeldt u één persoon, waarover u verder geen informatie heeft, en beweert u bij hoog en bij laag dat u hier nooit roddels over heeft gehoord (CGVS 26.10.2018 p. 18). Zelfs al zou u heel uw leven in de bergen hebben gewerkt en nauwelijks buiten het kamp hebben vertoefd, dan nog zou u op de hoogte moeten zijn van de groeiende terreur van de Pakistaanse politie, de deportaties van Afghanen, bestaande terugkeerprogramma's, en de veranderende houding van de Pakistaanse overheid ten aanzien van Afghanen. U zou voorbeelden moeten hebben van Afghanen die werden gedeporteerd of gearresteerd door de politie, al zou dit zijn van horen zeggen. Aangaande het gedrag van de Pakistaanse politie en voorbeelden hiervan, grijpt u telkens terug naar uw eigen detenties, die kaderen in uw asielaanvraag, en die als ongeloofwaardig worden geacht.

Wanneer het CGVS u wederom confronteert met uw oppervlakkige verklaringen, en u de vraag stelt over welke zaken u wel meer zou kunnen vertellen, verdedigt u zich met het feit dat u enkel in de bergen verbleef. Deze verklaring, en dit werd u eveneens medegedeeld, kan allerm minst overtuigen. Niemand leeft echter in zo'n geïsoleerde positie, als die wat u het CGVS wil doen geloven. Er zijn altijd momenten dat u zelf naar de winkel moet, dat u het kamp moet verlaten, dat u met andere mensen spreekt, dat u roddels opvangt over toenemende agressie en het nieuwe beleid van de overheid ten aanzien van Afghanen. U werd doorheen beide gehoren op het CGVS meermaals geconfronteerd met uw vage antwoorden, en erop gewezen dat dit problematisch is (CGVS 28.11.2017 p.15). U werd ook uitdrukkelijk gewezen op uw eigen verantwoordelijkheid om uw asielaanvraag op afdoende wijze aan de Belgische asieldiensten voor te leggen (CGVS 28.11.2017 p. 4, p. 15, p. 23.). U werd ook bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS nog eens geduid op het doel van de vragen die u worden gesteld (CGVS 26.01.2018 p.2). Verder kreeg u kansen de vragen te richten naar uw eigen leefwereld, zodat u alsnog zou kunnen overtuigen via andere verklaringen die wel betrekking zouden hebben op uw leefwereld (CGVS 28.11.2017 p. 12 en p. 24). In totaal kreeg u zes uur en een half de tijd de Belgische autoriteiten te overtuigen van uw situatie. Ondanks al deze pogingen en kansen, blijft uw medewerking zeer beperkt en blijven uw antwoorden zeer oppervlakkig en incoherent. U heeft niets extra toe te voegen, zo beweert u op het einde, omdat u zich altijd in de bergen bevond (CGVS 28.11.2017 p.26).

Wat betreft uw vertrekdatum uit Afghanistan dient verder te worden opgemerkt dat u er ook hier niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen. Zo weet u niet in welk jaar u bent vertrokken, maar u beweert dat het herfst was. Dit weet u naar uw verklaring omdat de bomen hun bladeren verloren. U herinnert zich eveneens dat dit voor het offerfeest was (CGVS 28.11.2017 p.7), dat in 2015 plaatsvond tussen 23 en 25 september. Tijdens het tweede gehoor beweert u dan weer aanvankelijk dat het winter was toen u naar Afghanistan vertrok, en weet u niet meer wanneer u het offerfeest dat jaar vierde (CGVS 26.01.2018 p. 8). Verder meent u dat u ten tijde van de eerste Val van Kunduz, een strijd die

begon op 28 september 2015 en vijftien dagen duurde, reeds in Duitsland was. Dit brengt de chronologie van uw verklaringen ernstig in het gedrang. Als dit effectief zo was, dan kon u nooit in de herfst of de winter naar Afghanistan zijn verhuisd. De Afghaanse herfst begint immers pas eind september. Voorts wil dit ook zeggen dat u ofwel veel langer onderweg bent geweest dan u beweert, ofwel al langere tijd in Europa heeft vertoefd alvorens asiel aan te vragen in België. Opnieuw verhindert u aldus de Belgische autoriteiten een duidelijk zicht te bieden op uw leven.

Naast de ernstige vraagtekens omtrent uw eerdere verblijfplaatsen, zijn er eveneens grove incoherenties in uw verklaringen omtrent uw eigen familie. Zo verklaart u dat u als kind samen met uw maternale oom M. (...) en uw moeder naar Pakistan bent verhuisd (CGVS 28.11.2017 p. 6). U gevraagd van waar uw maternale oom oorspronkelijk afkomstig is, verklaart u dat hij van de Afghaanse provincie Baghlan afkomstig is. Van welke regio specifiek in Baghlan, kan u niet duiden (CGVS 28.11.2017). Opnieuw is dit niet coherent met uw verklaringen op de DVZ, waar u beweert dat uw oom afkomstig is van Pul-e-Khumri, ofwel de hoofdstad van Baghlan, en tevens in Peshawar te Pakistan verblijft (Verklaring DVZ p. 5). Zelfs wanneer het CGVS u zeer duidelijk meedeelt dat u tijdens uw gehoor op de DVZ een stad heeft vermeld als geboortestreek van uw maternale oom, beweert u dat u dit niet weet (CGVS 28.11.2017 p.10). Dat u plots niet meer zou weten dat uw familie langs moederszijde afkomstig zou zijn uit de stad Pul-e-Khumri, is toch bijzonder bedenkelijk te noemen en brengt opnieuw verwarring omtrent uw verklaringen. Eveneens zeer bedenkelijk is het feit dat u op de DVZ verklaarde dat uw moeder reeds overleden was (Vragenlijst DVZ p. 5). Ook over uw neven, de beweerde moordenaars van uw vader, legt u geen coherente verklaringen af aangaande hun verblijfplaats. Zo verklaart u eerst dat ze op dit moment in Kunduz stad verblijven (CGVS 28.11.2017 p. 10), maar verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat één neef in het dorp Eissakhel woont en de twee anderen in Pakistan (CGVS 26.01.2018 p. 6). Uw moeder had nog een andere broer, S.W. (...), die volgens uw eerste verklaring steeds in Kunduz is gebleven (CGVS 28.11.2017 p. 6). Bij uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u echter plots dat hij mee naar Pakistan is verhuisd en in Pakistan met jullie samenwoonden in één huis (CGVS 26.01.2018 p. 22). Aldus opnieuw een tegenstrijdigheid met uw voorgaande verklaringen. Wanneer het CGVS u confronteert met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat uw ooms afkomstig waren van Baghlan, en stelt u openlijk de vraag wat uw maternale oom S.W. (...) in Kunduz gedaan zou hebben (CGVS 26.01.2018 p. 22). Merkwaardig genoeg is deze laatste vraag exact ook de vraag die het CGVS u voordien meermaals heeft gesteld, en waar u geen afdoende verklaring voor heeft gegeven.

Het is namelijk bijzonder merkwaardig te noemen dat uw familie langs moederszijde recent naar het geboortedorp van uw vader, Eissakhel, is verhuisd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u melding maakt van een aanslepend grondconflict in dat dorp, waarbij u bent moeten vluchten en uw vader is omgekomen (CGVS 28.11.2018 p. 8 en 9). Dat uw maternale oom en uw moeder alsnog besluiten naar dit dorp te verhuizen, doet de wenkbrauwen ernstig fronsen en brengt de geloofwaardigheid van dit grondconflict ernstig in het gedrang. Daarnaast wordt u doorheen het eerste gehoor op het CGVS meermaals gevraagd welke banden uw familie langs moederskant dan wel heeft met het dorp Eissakhel in Kunduz. U geeft hier allerhande verklaringen, waarvan geen enkele rechtlijnig en logisch blijkt te zijn. Dat uw oom het daar 'leuk' vond, dat hij daar goedkope grond kocht, of dat hij daar ging wonen om u te helpen het land terug te krijgen, kunnen allerminst overtuigen (CGVS 28.11.2017 p.11). Dit verklaart immers niet waarom precies Eissakhel door uw moeder en maternale oom wordt uitgekozen, in een zeer instabiel district in de onveilige Kunduz provincie. De verklaring dat uw oom in Eissakhel zou gaan wonen om u te helpen controle te krijgen over het land, is bovendien bijzonder bevreemdend, daar u op dat moment al in Europa zou verblijven. Ook wanneer het CGVS u confronteert met deze bedenkingen, levert u geen inspanningen duidelijkheid te bieden (CGVS 28.11.2017 p.11). Opnieuw weigert u hier een duidelijk beeld te geven over uw reële leefwereld en de verblijfplaatsen van uw familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Pakistan te hebben geleefd tot recent voor uw vertrek naar Europa, en afkomstig te zijn uit het district Chardarah gelegen in de provincie Kunduz. Gezien de incoherente en onlogische verklaringen aangaande uw familie en diens verblijfplaats, heeft het CGVS eveneens geen zicht op uw huidig netwerk en hun woonplaats. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Pakistan en Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien kunnen uw verklaringen omtrent het aanslepende grondconflict en uw problemen met uw neven niet overtuigen. Zo kan u vooreerst weinig vertellen over het grondconflict tussen uw vader en uw neven. Meer dan dat de neven van uw vader de gronden wouden verkopen, en uw vader dit verhinderde, kan u hier niet over vertellen (CGVS 28.11.2017 p. 8). Hoe dit conflict precies is ontstaan en of uw vader anderen in het conflict heeft betrokken teneinde tot een compromis te komen, kan u

bijvoorbeeld niet duidelijk vertellen (CGVS 28.11.2017 p. 8 en 9). Of u meer hoorde over dit incident, beweert u van niet. Zo zou uw oom u enkel hebben verteld dat het land eigenlijk van uw vader was (CGVS 28.11.2017 p.9). Dat u omtrent het incident met uw vader niet gedetailleerder kan ingaan is merkwaardig te noemen, eens te meer daar u later in uw leven zelf achter deze gronden bent aangegaan zoals u verklaart.

De beslissing om uw gronden bij uw neven te gaan opeisen, is bovendien zeer onrealistisch beschreven. Zo zou uw maternale oom u op een dag hebben verteld dat de gronden van uw neven eigenlijk van u waren. Hij liet u tevens ook weten dat deze neven werkzaam waren in de Choro bazaar. Drie dagen nadat u dit hoorde, bent u die neven gaan opzoeken. Hoe u uw neven precies heeft gevonden, kan u niet vertellen. Hoe deze eerste ontmoeting in de Choro bazaar ging, en welk gesprek u daar heeft gevoerd, evenmin (CGVS 28.11.2017 p. 21 en p.22).

Ook het vervolg van uw relaas, het omkopen van de politie, uw arrestatie en de vervolging van uw neven in Pakistan, zijn bijzonder weinig doorleefd. Zo zouden uw neven op u hebben geschoten toen u naar de moskee ging. U gevraagd wat er precies gebeurde, blijft u steken in een algemene verklaring dat ze u stopten, dat u wegrende en arresteerden voor vijftien dagen. Of dit alle details zijn dat u kan vertellen, verklaart u van wel (CGVS 28.11.2017 p.19). U zou zo'n twee keer zijn opgepakt door de politie, die zouden zijn omgekocht door uw neven. Ook over die detentie blijft u bijzonder vaag. Zo weet u niet naar welke gevangenis u werd gebracht (CGVS 26.01.2018 p. 15), weet u niet hoeveel uw oom heeft moeten betalen om u vrij te krijgen (CGVS 28.11.2017 p. 18) en weet u ook niet wie de man was die uw oom geld heeft geleend en u samen met uw oom is komen ophalen. Verder vragen, zoals de vraag om de plaats van uw gevangenschap te omschrijven of welk eten u kreeg, omzeilt u met een antwoord naast de kwestie (CGVS 26.01.2018 p. 15 en 16).

De wijze waarop uw gronden bent gaan opeisen in Kunduz, is eveneens niet doorleefd en allesbehalve realistisch te noemen. U verklaringen hieromtrent zijn verder ook niet coherent. Zo verklaart u eerst dat u geen ouderlingen van Eissakhel hebt benaderd, iets wat in de Afghaanse dorpscontext toch een gangbare praktijk zou zijn. U ging naar eigen zeggen rechtstreeks naar de landbouwer werkzaam op de gronden. Deze landbouwer zou meteen uw neven hebben ingelicht, waardoor u moest vrezen voor uw leven (CGVS 28.11.2017 p. 9). Deze uiterst ondoordachte en impulsieve aanpak is niet geloofwaardig te noemen. Uw tegenpartij heeft met de moord op uw vader, alsook met het zogenaamde omkopen van de Pakistaanse politie, reeds bewezen dat zij door het vuur gaan voor deze gronden (CGVS 28.11.2017 p. 18). Voorts wijzigt u uw verklaringen doorheen het gehoor, waarbij u plots verklaart de ouderlingen wél te hebben geconsulteerd (CGVS 28.11.2017 p. 20). Dergelijke ommekeer brengt de geloofwaardigheid van uw problemen opnieuw in het gedrang.

Wat volgt is een bijzonder vage omschrijving over wat er precies is gebeurd de twintigtal dagen dat u in uw geboortedorp verbleef, wat alle geloofwaardigheid opnieuw ondermijnt. Zo zou één van de neven al in het dorp hebben verbleven, wanneer hij ontdekte dat u daar was om de gronden op te eisen. Hierop kwamen de andere neven terug naar Afghanistan, waardoor 'het probleem erger werd' (CGVS 28.11.2017 p. 18). Over die eerste dagen in het voor u volledig vreemde dorp, verklaart u dat u een rondvraag deed wie de ouderlingen waren, de ouderlingen sprak, en dat de ouderlingen akkoord gingen om met een neef te gaan praten. Dit gebeurde de tweede dag. Vier of vijf dagen later kreeg u van uw neven te horen dat u niet luisterde. Wat u de rest van uw dagen in Kunduz deed en wat u na de bedreigingen deed, kan u niet vertellen. Er zijn nochtans meer dan tien dagen over dat u in het dorp verbleef. Het enige wat u vermeld is dat het probleem erger werd en dat ze u wouden vermoorden. U kan niet vertellen hoe deze boodschap tot bij u kwam, hoe deze bedreigingen werden geuit, wanneer dit precies was, door wie uw werd bedreigd en wat u na deze bedreigingen heeft gedaan. U belde uw oom, zo verklaart u, waarna u bent vertrokken (CGVS 28.11.2017 p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recentelijk afkomstig te zijn uit het district Chardarah in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is zoals boven reeds werd uiteengezet. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Chardarah van de provincie Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden

in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoren op de zetel van het CGVS dd. 28 november 2017 en 26 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen. U werd erop gewezen dat het voor de beoordeling van een asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eventuele eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, dat indien u niet uitlegt waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw eerdere verblijfplaatsen en uw leefsituatie, u uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst in zijn feitenrelaas in het verzoekschrift op zijn jeugdige leeftijd, zijn aangevoerde levensloop, ongestructureerde en chaotische bestaan en zijn onaangepaste gedrag en agressiviteit in België. Verzoeker stelt op grond hiervan dat hij mentaal geen 15 jaar is en geeft aan dat dit nog wordt versterkt door zijn gebrek aan scholing en opleiding. Hoewel hij een weinig sympathiek profiel heeft, moet dit profiel volgens verzoeker in rekening worden gebracht bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Van verzoeker mag niet worden verwacht dat hij als een 'normaal mens' reageert.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), "het beginsel van behoorlijk bestuur (...)", artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het KB van

11 juli 2003 tot regeling van de werking van en den rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS) en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Verzoeker voert aan dat de 'medewerkingsplicht' een concept is dat hij niet bevatte, zelfs niet nadat dit herhaaldelijk aan hem werd uitgelegd. Volgens hem blijkt dit uit het dossier.

Verder geeft verzoeker, daarbij verwijzend naar zijn geschetste levensloop en opeenvolgende verhuizingen dat het normaal is dat hij affectief niet meer wilde investeren, zich opsloot en weinig tot geen belangstelling meer toonde voor zijn omgeving. Verzoeker groeide op in een vluchtelingenkamp dat hij bijna nooit verliet, waar hij niet naar school ging en waar hij bijna opgesloten en zonder contact met de buitenwereld leefde. Hij had geen contact met de autochtone bevolking en geen reden of mogelijkheid om buiten het kamp te gaan. Het kamp had eigen winkels, hij ging niet naar school en had geen geld om te verspillen aan bezoeken en winkels. Hij had er dus geen belang bij om interesse voor zijn omgeving te vertonen. Verzoeker wijst op zijn leeftijd bij aankomst in Pakistan. Hij kwam er als kind in een kamp aan en mocht, net als de andere kinderen, het kamp niet verlaten. De geëiste geografische kennis kon hij zich dus niet eigen maken. Het zou enkel redelijk zijn om aan te nemen dat hij zich deze kennis kon eigen maken tussen zijn 15^e en zijn 18^e levensjaar. Dit is in de tijd beperkt, zeker wanneer de mogelijkheden om het kamp te verlaten beperkt zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de spanningen en behandeling ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Eveneens moet rekening gehouden met verzoekers hoger aangehaalde profiel. Indien hij in Pakistan ook reeds de neiging had om zich onaangepast te gedragen, was dit zeker een argument om hem te verbieden het kamp te verlaten. Eveneens vormt dit profiel een aanwijzing voor de reden waarom hij weinig leerde en onthield van de geografische omgeving, de indeling van het land en de streek waarin hij leefde. Verzoekers houding verklaart waarom hij niets bijleert. Hij luistert niet en zoekt geen uitleg. In België neemt verzoeker dergelijke houding eveneens aan. Zijn gedrag, dat terecht werd opgemerkt door de ambtenaar bij het CGVS, kan echter niet worden geïnterpreteerd als poging om de autoriteiten te bedriegen of feiten te verbergen.

Verzoeker stelt dat hij thans bijkomende informatie gaf dat het kamp waarin hij zich bevond zich dicht bij de grens met China bevond, in bergachtig gebied in het noordoosten van Pakistan. Dat verzoeker nooit hoorde van de VN en UNHCR is volgens hem een duidelijk teken dat hij geen belangstelling had voor zijn beperkte omgeving. Verzoeker kan niet lezen, keek geen tv, luisterde geen radio en volgde het nieuws niet. Dit is gedrag dat een westerse tiener ook zou vertonen.

Verzoeker voert aan weldegelijk herinneringen te hebben kunnen aanhalen die zijn verblijf in een kamp in Manshera in Pakistan aantonen. Hij wijst op de aardbeving die hij zich herinnerde. Het gaat hier duidelijk om de aardbevingen van 2005, hetgeen bewijst dat verzoeker zich moeilijk in de tijd situeert. Verzoeker wijst op een persartikel over deze aardbeving. Verder maakte hij gewag van arrestaties in het kamp en kon hij hiervan ook sporen terugvinden. Ook in deze wijst verzoeker op persartikels.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de verzoekende partij meent dat de kamp waar zij verbleef de ICHIRIAN kamp was omdat het de kamp is die het dichtste van de grens met CHINA bevindt;

Dat de verzoekende partij verder helemaal geen reactie heeft wanneer de naam ECHORO haar voorgelezen wordt met Europese uitspraak...

Dat verzocht om de naam opnieuw uit te spreken verklaart de begeleidende tolk dat het om de klank "tchro" van de pastun taal gaat zoals die voorkomt in het woord "ICHIRIAN"..

Dat er derhalve eensluidende aanwijzingen zijn voor een verblijf in dat kamp, dicht tegen de grens met China gelegen."

Over de contacten met zijn familie, wijst verzoeker andermaal op zijn bijzondere profiel en karakter. Hij nam afscheid van zijn gezin wanneer hij besloot te vluchten. Dat hij egoïstisch en onverschillig reageert is, gelet op zijn profiel, geen teken van ongeloofwaardigheid. Verzoeker reageert als tal van weinig volwassen, ongestructureerde jongelui, zeker in acht genomen zijn sociaal dossier. Verzoeker denkt inderdaad niet na en schat de gevolgen van zijn daden niet in.

Een terugkeer naar het onveilige Kunduz was geen makkelijke keuze, doch deze keuze laat niet toe te besluiten tot de ongeloofwaardigheid. Verzoeker wijst op de Afghaanse stammencultuur die tot gevolg heeft dat leden van de stammen steeds terugkeren naar de dorpen waarvan zij afkomstig zijn. Verzoeker had geen andere keuze dan Pakistan verlaten om de gronden van zijn vader terug te kunnen

krijgen. Vele Afghanen die in Pakistan geen verlenging van hun kaarten krijgen, keren terug naar onveilig gebied in Afghanistan net omdat zij nergens elders heen kunnen. Een terugkeer naar onveilig gebied is geen teken voor ongeloofwaardigheid. Verzoeker wijst op persartikels omtrent Afghaanse vluchtelingen in Pakistan.

Verzoeker wijst verder op persartikels en algemene informatie over de situatie en de aanwezigheid en tactieken van de Taliban in Afghanistan. Hij stelt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd indien de Raad van oordeel is dat deze niet over de nodige elementen beschikt om verzoeker te erkennen als vluchteling of om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt nog dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toepassing moet vinden nu hij in zijn regio en omwille van de veiligheidssituatie aldaar slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker zijn sociaal dossier en de genomen tuchtmaatregelen bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welk(e) beginselen hij doelt waar hij gewag maakt van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Evenmin werkt hij in het verzoekschrift concreet uit waaruit de schending bestaat. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoeker duidt evenmin concreet op welke wijze hij artikel 17, § 2 PR CGVS *in casu* geschonden acht. Het feit dat verzoeker niet met bepaalde tegenstrijdigheden zou zijn geconfronteerd, doet verder hoe dan ook geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Voormeld artikel voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Verzoeker stelt afkomstig te zijn van een dorp in het district Chardarah in de provincie Kunduz in Afghanistan. Hij zou jarenlang als Afghaans vluchteling hebben gewoond in Pakistan, vervolgens zijn teruggekeerd naar zijn geboorteregio in Afghanistan en deze regio ingevolge problemen hebben verlaten.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, in wetgeving en in rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat, hoewel noch verzoeker noch verweerder dit schijnt te hebben opgemerkt, de kopie van de vluchtelingenkaart waarvan sprake in de bestreden beslissing zich weldegelijk in het administratief dossier bevindt, en dit in de map 'documenten'. Deze kaart kan echter op zich niet volstaan om verzoekers herkomst, opeenvolgende verblijfplaats(en) en levensloop aannemelijk te maken. Aan de kaart in kwestie kan, gelet op verzoekers manifest gebrekkige verklaringen dienaangaande, immers niet de minste bewijswaarde worden gehecht. In deze blijkt uit de gezegden die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing genoegzaam dat verzoeker (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de benodigde formaliteiten om de kaart te verkrijgen en te verlengen; (ii) niet kon zeggen waar hij de kaart moest laten aanmaken of verlengen; (iii) niet-doorleefde verklaringen aflegde over het beweerde gebrek aan contact met zijn familie; (iv) een langdurig en kennelijk gebrek aan pogingen tentoonspreidde om dit document tijdig te bekomen en voor te leggen aan het CGVS. Deze vaststellingen volstaan om iedere bewijswaarde aan de neergelegde vluchtelingenkaart te ontfemen.

Verzoeker tracht de veelheid aan overige vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan omtrent zijn verklaringen inzake zijn herkomst, levensloop, verblijfplaats(en), contacten met zijn familie en problemen vooreerst te vergoelijken middels een verwijzing naar zijn profiel. Hij houdt daarbij door een verwijzing naar de stukken bij het verzoekschrift, naar zijn jeugdige leeftijd, naar zijn gebrek aan scholing en naar zijn geschetste levensloop voor dat hij mentaal een beperkte leeftijd heeft, dat hij zich niet interesseert in zijn omgeving en familieleden en dat niet mag worden verwacht dat hij als een 'normaal' mens reageert. Tevens laat hij uitschijnen dat hij ook reeds voorheen (mogelijk) onaangepast gedrag vertoonde en daarom geïsoleerd leefde. Verzoeker kan in zijn betoog dienaangaande echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Uit de stukken bij het verzoekschrift kan enkel worden afgeleid dat verzoeker in België kampte en/of kampt met een agressieprobleem en laakbare handelingen stelde. Nergens uit deze stukken kan ook maar enigszins worden afgeleid dat verzoeker zulk gedrag eerder ook reeds vertoonde. Evenmin blijkt uit deze documenten dat aan verzoekers agressieve gedrag enige medische stoornis of enige psychische problematiek ten grondslag ligt; laat staan dat hieruit zou blijken dat zulke eventuele stoornis of probleem mogelijks gepaard zou gaan met een verlaagde mentale leeftijd, geheugenproblemen of het onvermogen om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker

staat aldus niet dat hij dermate zwak- of laagbegaafd zou zijn dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij tijdens de gehoren bij het CGVS volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen en dat hij in staat zou zijn om zijn herkomst en zijn vluchtmotieven daarbij op een doorleefde en gedegen wijze uiteen te zetten. Verder formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kan uit deze gehoorverslagen geheel niet worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn herkomst aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het CGVS en aan hem gestelde eenvoudige en elementaire kennisvragen over de plaatsen waar hij stelt te hebben verbleven, over zijn achtergrond en over de aangehaalde problemen. Het is voorts overigens geenszins onredelijk om zulks te verwachten van een jeugdig en ongeschoold persoon. Ook van een jeugdig en ongeschoold persoon mag worden verwacht dat deze enige kennis aan de dag legt over zijn onmiddellijke omgeving en directe leefwereld en dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn levensloop en achtergrond en inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Dat verzoeker, zoals hij eveneens laat uitschijnen in het verzoekschrift, de medewerkingsplicht in zijn hoofde als concept niet kon bevatten en dat hij, hoewel dit aan hem blijkt zowel de verklaringen waarnaar meermaals en met recht wordt verwezen in de bestreden beslissing als het gestelde in het onderhavige verzoekschrift, herhaald en in duidelijke bewoordingen werd uitgelegd, niet zou hebben begrepen wat er van hem werd verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, kan gelet op het voorgaande eveneens bezwaarlijk ernstig worden genomen.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn beweerde jarenlange verblijf als Afghaan in een Pakistaans vluchtelingenkamp ernstig worden ondergraven doordat hij heden, zonder dienstige uitleg, plots stelt dat hij meent te hebben verbleven in het kamp Ichirian en op deze wijze eenvoudigweg meegaat in het in de bestreden beslissing geopperde vermoeden dat hij het doorheen zijn verklaringen, hoewel hij stevast aangaf dat hij had vertoefd in het kamp Echoro en de naam Ichirian zelfs niet herkende, het mogelijks had over het kamp Ichirian. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Het vluchtelingenkamp Echoro werd onder deze benaming nergens terug gevonden. Wél het vluchtelingenkamp Ichirian in Mansehra. Ook deze Choro bazaar waarover u spreekt werd niet teruggevonden. Dat u vermoedelijk spreekt over het Ichirian kamp, kan echter worden vermoed omwille van twee redenen. Zo herinnert u zich tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots een aardbeving in het kamp, zo’n negen of tien jaar geleden. U herinnert zich dat huizen werden verwoest en er tenten in het kamp werden gezet (CGVS 26.01.2018 p. 9). Mogelijks verwijst u hier naar de zeer ernstige aardbeving in 2005, die ook het Ichirian vluchtelingenkamp ernstig trof. Naar aanleiding van deze aardbeving werd noodhulp voorzien, onder andere door UNHCR. Informatie hierover werd aan het administratief dossier toegevoegd. U herinnert zich ook een politierazzia in uw kamp, waarbij één wapen werd gevonden. Veel Laghmani’s werden hierdoor opgepakt en later terug vrijgelaten (CGVS 26.01.2018 p. 14). Ook een dergelijk incident vond plaats in augustus 2014, in een vluchtelingenkamp in de Ichirian regio van Mansehra. Echter, de beschikbare informatie spreekt over het vinden van twee kilogram explosieven, een handgranaat en pistolen. Bovendien situeert u dit incident ‘heel lang voor uw vertrek’, terwijl dit incident ongeveer een jaar voor uw vertrek uit het kamp plaatsvond. Informatie is terug te vinden in het administratieve dossier. Hierbij dient verder wel de bedenking te worden gemaakt dat de naam ‘Ichirian’ u helemaal niets zegt (CGVS 26.01.2018 p.7). Daarnaast herinnert u zich ook een incident in het kamp waarbij een kind werd ontvoerd (CGVS 26.01.2018 p.15). Hoewel u bij het eerste gehoor op het CGVS aangeeft dat u de namen van andere vluchtelingenkampen in de regio niet kent (CGVS 28.11.2017 p. 25), herkent u ‘Khaki’ wel als een ander vluchtelingenkamp, al reikt uw kennis wederom niet verder dan dat daar ooit gevochten werd (CGVS 26.01.2018 p.10). Tot slot herinnert u zich tijdens het tweede gehoor plots wél de structuur van het kamp, waar u spreekt over verschillende dorpen in het kamp, waar de verschillende Pashtun stammen zich groepeerden. U verwijst hierbij naar Laghmani’s, Paktiawal, Zadran, Eissakhel en Maurufkhel (CGVS 26.01.2018 p. 11). Merkwaardig genoeg werd deze vraag u bij het eerste gehoor ook gesteld, waarbij u dan beweert dat het kamp niet was onderverdeeld was (CGVS 28.11.2017 p. 26). U herinnert zich voorts ook een overheidskliniek dichtbij de Laghmani’s en drie dokters in de bazaar (CGVS 26.01.2018 p. 16). Echter, op basis van uw gebrekkige en oppervlakkige verklaringen, wat hierboven en hieronder wordt uiteengezet, is bovenstaande informatie allerm minst voldoende om het CGVS te overtuigen van uw reële situatie, uw levensloop en uw beschikbaar netwerk. De informatie die u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS kan geven, weegt niet op tegen alle kennis en informatie die u niet heeft.”

Dat verzoeker daadwerkelijk zou hebben verbleven in het kamp Ichirian, kan niet worden aangenomen. Verzoekers beweringen inzake de vertaling van de klank 'tcho' worden in deze op generlei wijze gestaafd en kunnen niet worden gevolgd. Gelet op het grote verschil in uitspraak tussen de woorden 'Echoro' en 'Ichirian', kan deze uitleg niet overtuigen. Hoe dan ook laat verzoeker hiermee de vaststellingen onverlet dat de door hem genoemde bazaar niet kon worden teruggevonden, dat hij een gebrekkige kennis vertoonde omtrent de incidenten in zijn vermeende kamp en het nabijgelegen kamp Khaki en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de onderverdeling in zijn kamp.

Verder wordt in de bestreden beslissing volledig terecht vastgesteld dat verzoeker (i) vrijwel geen geografische kennis had over de regio in Pakistan waar hij jarenlang zou hebben verbleven; (ii) de ligging van zijn kamp niet kon duiden aan de hand van wegen, steden of andere plaatsen in de omgeving en daarbij zelfs de Choro-bazaar, waar zijn neven al dan niet werkten en waar hij zelf hoe dan ook zou zijn geweest, geenszins kon situeren; (iii) niet wist waar zijn oom diens goederen voor zijn winkel in het kamp vergaarde en de markt in Mansehra daarbij niet kon situeren; (iv) evenmin kon aangeven waar hij tweemaal zou zijn gedetineerd in Pakistan; (v) ter verklaring van voormelde vaststellingen tegenstrijdige verklaringen aflegde waar hij plots beweerde het kamp nooit te hebben verlaten terwijl hij eerder aangaf dat hij het kamp minstens driemaal verliet en dat zijn oom dit hoe dan ook regelmatig deed; (vi) onaannemelijke en niet-doorleefde verklaringen aflegde over de vraag hoe hij zich naar de Choro bazaar begaf; (vii) ook niets concreet wist over gebeurtenissen, deportaties van Afghanen of gebeurtenissen in Pakistan die invloed hadden op Afghaanse vluchtelingen, zaken die ongetwijfeld invloed hadden op de gemoedrust van de Afghanen in zijn kamp en op zijn eigen leefwereld.

Eveneens wordt met reden vastgesteld dat verzoekers manifeste gebrek aan kennis omtrent het kamp en de regio in Pakistan waar hij dermate lang zou hebben verbleven in schril contrast staat met zijn kennis over de regio in Afghanistan waarvan hij initieel afkomstig zou zijn en voor zijn vertrek naar België slechts kort zou hebben verbleven, alsmede dat hij vervolgens, wanneer gevraagd werd om zijn verblijfplaats aldaar te vergelijken met zijn verblijfplaats in Pakistan, opnieuw verviel in het afleggen van vage verklaringen en het aannemen van een tegendraadse houding.

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde vaststellingen niet één concreet en dienstig argument aan. De verklaring dat hij het kamp nooit zou hebben verlaten is, zoals blijkt uit het voorgaande, strijdig met zijn overige gezegden. Met verzoekers jeugdige leeftijd wordt in het voorgaande eveneens terdege rekening gehouden. Zijn jeugdige leeftijd vormt, gelet op hetgeen reeds hoger werd uiteengezet op zich echter geen verklaring voor zijn nagenoeg totale onwetendheid inzake zijn directe geografische omgeving. Op verzoekers beweerde houding en profiel werd reeds hoger ingegaan.

Verzoeker vertoonde daarenboven niet alleen een frappant gebrek aan geografische kennis. Ook inzake zijn onmiddellijke leefomgeving, zijn directe leefwereld en zijn eigen levensomstandigheden in Pakistan bleek hij totaal niet bij machte om spontane, doorleefde, precieze en aannemelijke verklaringen af te leggen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook over het vluchtelingenkamp Echoro, waar u al die tijd gewoond zou hebben, weet u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nagenoeg niets te vertellen. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS beweert u dat het kamp door de overheid werd georganiseerd (CGVS 28.11.2017 p.12), en u spreekt over Afghanen in het kamp afkomstig van Paktia en Laghman (CGVS 28.11.2017 p.14). Verder weet u niet of en welke (hulp)organisaties er actief waren in uw vluchtelingenkamp, u kan niets vertellen over de school of de plaats van deze school (CGVS 28.11.2017 p. 12), en u weet zelfs niet hoe u van de bazaar naar de school liep (CGVS 28.11.2017 p. 13). Ook waar de madrassa in het kamp was, vertelt u niet. Uw verklaring hiervoor, met name dat u nooit naar binnen ging, kan vanzelfsprekend niet overtuigen waarom u de ligging niet kan of wil duiden (CGVS 28.11.2017 p. 14). Nadat het CGVS u confronteert met uw vage antwoorden, krijgt u de vraag om zelf te vertellen over uw herinneringen van het kamp. U grijpt ook deze kans niet, en kaatst de bal terug met het antwoord dat het CGVS u vragen moet stellen (CGVS 28.11.2017 p. 12).

(...)

Zo legt u opnieuw zeer gebrekkige verklaringen af aangaande uw leefwereld als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Het enige wat u over uw eigen leefwereld vertelt, is dat u al die jaren, dag in dag uit, niets anders heeft gedaan dan hout gesprokkeld en dat hout verkocht (CGVS 28.11.2017 p. 12). Ook over deze job blijft u bijzonder vaag, waar u beweert dat 'lokale Pakistanen', 'verschillende houtsoorten' kwamen kopen voor een bedrag 'tussen de 300 en de 500'. Concreet gevraagd naar een specifieke klant, kan u enkel een naam vertellen maar niets meer. Concreet gevraagd naar de verschillende houtsoorten die u verkocht, blijkt er plots toch maar één houtsoort te zijn, dan wel in verschillende groottes (CGVS 28.11.2017 p.14). Vragen zoals hoe het was om als Afghaanse vluchteling te wonen in

Pakistan, of u zich bewust was van het feit dat u een vluchteling was, wat de relatie was tussen de Afghanen en de Pakistaanse overheid en of er zaken waren die Pakistanen mochten en Afghanen niet, ontwijkt u met nietszeggende en vage antwoorden (CGVS 28.11.2017 p.15). Ook hier werd u opnieuw gewezen op uw gebrekkige antwoorden.

Ondanks uw verklaring dat vele Afgaanse vluchtelingen terugkeerden naar Afghanistan, weet u niets over terugkeerprogramma's voor Afgaanse vluchtelingen, die deze groep mensen ondersteunen. U geeft daarentegen opnieuw een nietszeggend antwoord dat mensen het hout uit hun huizen moesten nemen, zonder deze uitspraak wederom te duiden (CGVS 28.11.2017 p.24). Ook UNHCR of gewoon de Verenigde Naties, zegt u niets (CGVS 26.01.2018 p. 11). Nochtans is UNHCR een organisatie die zich in Pakistan op erg veel vlakken met vluchtelingen inlaat, zoals het geven van internationale bescherming, maar ook het beheren van kampen en diens scholen of het bieden van hulp indien nodig. Ook bij de aardbeving waarbij onder andere het Ichirian vluchtelingenkamp werd vernietigd, was UNHCR aanwezig voor noodhulp. Informatie hierover vindt u terug in het administratieve dossier.

Ook legt u bijzonder oppervlakkige verklaringen af over de intimidaties van de Pakistaanse politie of overheid ten aanzien van Afghanen, en kan u dit verder nergens kaderen in de tijd, in een specifieke context of aan de hand van een belangrijke gebeurtenis. Zo is het uiterst merkwaardig te noemen dat u geen enkele weet heeft van de aanval op een militaire school in Peshawar op 16 december 2014, waarbij zo'n 145 mensen waarvan 132 kinderen om het leven kwamen. Zelfs wanneer het CGVS u de feiten zelf uitlegt, gaat er bij u geen bel rinkelen (CGVS 28.11.2017 p. 25). In de praktijk betekende deze aanval veel voor de Afgaanse vluchtelingen in Pakistan. Zo werd de Afgaanse populatie sinds dit incident sterk geïsoleerd door de Pakistaanse overheid, met een zeer grote angst bij de vluchtelingenbevolking tot gevolg.

(...)

Wat betreft het gebrek aan specifieke context beweert u dat uw moeder en oom Pakistan zijn ontvlucht na uw eigen vertrek, op het moment dat de Pakistaanse autoriteiten Afgaanse vluchtelingen uit het land wouden krijgen (CGVS 28.11.2017 p. 7). U vroeg op 12 januari 2016 asiel aan in België, verklaart hiervoor ongeveer 45 dagen onderweg te zijn (CGVS 26.01.2018 p. 8), en verklaart hiervoor nog een twintig tal dagen in Kunduz te hebben verbleven (CGVS 26.01.2018 p. 8). Dit impliceert dat u ruim genomen tot midden 2015 in Pakistan bent verbleven. Het misbruik en de intimidatie van de Pakistaanse overheid ten aanzien van Afgaanse vluchtelingen in Pakistan was op dat moment al volop gaande. Hoewel u spreekt over 'het moment dat de Pakistaanse autoriteiten de Afghanen uit het land wouden krijgen', kan u niet antwoorden op de vraag of de attitude van de Pakistaanse overheid ten aanzien van Afghanen op een bepaald moment erger werd (CGVS 28.11.2017 p. 24). U beweert dat sommige kampen werden gevraagd te ontruimen, maar u kan wederom geen kampen opnoemen (CGVS 28.11.2017 p. 25).

U voorts gevraagd wat meer te vertellen over het wangedrag van de Pakistaanse politie ten aanzien van Afghanen in Pakistan, laat u weten dat u geen extra informatie heeft, 'omdat u daar niet veel bent geweest'. Wanneer het CGVS alsnog doorvraagt, geeft u vage verklaringen als 'als ze u pakken vragen ze voor geld' of 'ze vallen altijd lastig en gedragen zich slecht'. Uw oom zou ook problemen hebben gekend met de politie, beweert u. Ook hier kan u jammer genoeg niets over vertellen (CGVS 28.11.2017 p. 17). Op verklaringen als 'mijn oom werd overal gestopt' kan u geen verdere details of voorbeelden geven, omdat u naar eigen zeggen de plaatsen niet kent (CGVS 28.11.2017 p. 23). U maakt verder ook gewag van Pakistaanse politie die uw vluchtelingenkamp binnenviel om mensen te arresteren. Wederom kan u tijdens het eerste gehoor niet vertellen over zo'n moment, omdat u zich dat niet meer herinnert (CGVS 28.11.2017 p. 25). Tijdens het tweede gehoor maakt u melding van één incident (CGVS 26.01.2018 p. 14). Concrete voorbeelden van andere Afgaanse vluchtelingen heeft u echter niet.

U bent verder ook nooit gedeporteerd geweest, en kan ook nauwelijks iets vertellen over de deportaties van Afghanen in Pakistan. U vermeldt na veel aandringen een vriend die werd gearresteerd, maar kapt het gesprek al snel terug af met de boodschap dat u geen verdere informatie heeft (CGVS 28.11.2017 p.24). Er werd u ook gevraagd wat u hoorde van andere dorpelingen omtrent gedwongen deportaties. Opnieuw vermeldt u één persoon, waarover u verder geen informatie heeft, en beweert u bij hoog en bij laag dat u hier nooit roddels over heeft gehoord (CGVS 26.10.2018 p. 18). Zelfs al zou u heel uw leven in de bergen hebben gewerkt en nauwelijks buiten het kamp hebben vertoefd, dan nog zou u op de hoogte moeten zijn van de groeiende terreur van de Pakistaanse politie, de deportaties van Afghanen, bestaande terugkeerprogramma's, en de veranderende houding van de Pakistaanse overheid ten aanzien van Afghanen. U zou voorbeelden moeten hebben van Afghanen die werden gedeporteerd of gearresteerd door de politie, al zou dit zijn van horen zeggen. Aangaande het gedrag van de Pakistaanse politie en voorbeelden hiervan, grijpt u telkens terug naar uw eigen detenties, die kaderen in uw asielrelaas, en die als ongeloofwaardig worden geacht.

Wanneer het CGVS u wederom confronteert met uw oppervlakkige verklaringen, en u de vraag stelt over welke zaken u wel meer zou kunnen vertellen, verdedigt u zich met het feit dat u enkel in de bergen verbleef. Deze verklaring, en dit werd u eveneens medegedeeld, kan allerm minst overtuigen. Niemand leeft echter in zo'n geïsoleerde positie, als die wat u het CGVS wil doen geloven. Er zijn altijd momenten dat u zelf naar de winkel moet, dat u het kamp moet verlaten, dat u met andere mensen spreekt, dat u roddels opvangt over toenemende agressie en het nieuwe beleid van de overheid ten aanzien van Afghanen. U werd doorheen beide gehoren op het CGVS meermaals geconfronteerd met uw vage antwoorden, en erop gewezen dat dit problematisch is (CGVS 28.11.2017 p.15). U werd ook uitdrukkelijk gewezen op uw eigen verantwoordelijkheid om uw asielaanvraag op afdoende wijze aan de Belgische asieldiensten voor te leggen (CGVS 28.11.2017 p. 4, p. 15, p. 23.). U werd ook bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS nog eens geduid op het doel van de vragen die u worden gesteld (CGVS 26.01.2018 p.2). Verder kreeg u kansen de vragen te richten naar uw eigen leefwereld, zodat u alsnog zou kunnen overtuigen via andere verklaringen die wel betrekking zouden hebben op uw leefwereld (CGVS 28.11.2017 p. 12 en p. 24). In totaal kreeg u zes uur en een half de tijd de Belgische autoriteiten te overtuigen van uw situatie. Ondanks al deze pogingen en kansen, blijft uw medewerking zeer beperkt en blijven uw antwoorden zeer oppervlakkig en incoherent. U heeft niets extra toe te voegen, zo beweert u op het einde, omdat u zich altijd in de bergen bevond (CGVS 28.11.2017 p.26).” Verzoeker slaagt er geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In wezen beperkt hij zich er andermaal toe te verwijzen naar zijn eerder voorgehouden, geïsoleerde positie en gebrek aan activiteiten in het kamp. Uit verzoekers voormelde gezegden blijkt in deze echter dat hij weldegelijk contact had met (gezien hij hout verkocht aan) de autochtone bevolking. Hoe dan ook zou verzoeker samen met zijn familie jarenlang hebben vertoefd tussen de Afghaanse vluchtelingen in een kamp in Pakistan. Dat hij desondanks dermate onwetend zou zijn over al de voormelde elementen, is in het geheel niet geloofwaardig.

Daarnaast blijkt dat verzoeker ook over zijn eigen, specifieke omstandigheden uiterst gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. In dit kader blijkt uit de gezegden die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoeker (i) niet wist in welk jaar hij zou zijn vertrokken uit Afghanistan, zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over het seizoen waarin hij zou zijn vertrokken en verklaringen aflegde die chronologisch geen steek houden; (ii) frappant incoherente verklaringen aflegde over zijn eigen familie, meer bepaald inzake zijn maternale oom, zijn moeder, zijn neven die zijn vader zouden hebben vermoord, zijn andere maternale oom; (iii) beweerde dat zijn familie langs moederszijde uitgerekend zou zijn verhuisd naar het dorp waar de kern van zijn problemen zich situeert en hiervoor geen zinnige uitleg kon geven.

Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen te ontkrachten. Met zijn verwijzing naar algemene informatie over terugkeer van Afghanen naar onveilig gebied en met zijn blote en ongefundeerde beweringen inzake de stammencultuur kan hij niet verklaren waarom zijn familie uitgerekend naar het dorp waar zijn problemen zich situeerden zou hebben begeven. Voor het overige laat verzoeker de voormelde vaststellingen geheel onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Ook over de kern van zijn problemen, legde verzoeker bovendien manifest ongeloofwaardige verklaringen af. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Ook het vervolg van uw relaas, het omkopen van de politie, uw arrestatie en de vervolging van uw neven in Pakistan, zijn bijzonder weinig doorleefd. Zo zouden uw neven op u hebben geschoten toen u naar de moskee ging. U gevraagd wat er precies gebeurde, blijft u steken in een algemene verklaring dat ze u stopten, dat u wegrende en arresteerden voor vijftien dagen. Of dit alle details zijn dat u kan vertellen, verklaart u van wel (CGVS 28.11.2017 p.19). U zou zo'n twee keer zijn opgepakt door de politie, die zouden zijn omgekocht door uw neven. Ook over die detentie blijft u bijzonder vaag. Zo weet u niet naar welke gevangenis u werd gebracht (CGVS 26.01.2018 p. 15), weet u niet hoeveel uw oom heeft moeten betalen om u vrij te krijgen (CGVS 28.11.2017 p. 18) en weet u ook niet wie de man was die uw oom geld heeft geleend en u samen met uw oom is komen ophalen. Verder vragen, zoals de vraag om de plaats van uw gevangenschap te omschrijven of welk eten u kreeg, omzeilt u met een antwoord naast de kwestie (CGVS 26.01.2018 p. 15 en 16).

De wijze waarop uw gronden bent gaan opeisen in Kunduz, is eveneens niet doorleefd en allesbehalve realistisch te noemen. U verklaringen hieromtrent zijn verder ook niet coherent. Zo verklaart u eerst dat u geen ouderlingen van Eissakhel hebt benaderd, iets wat in de Afghaanse dorpscontext toch een gangbare praktijk zou zijn. U ging naar eigen zeggen rechtstreeks naar de landbouwer werkzaam op de gronden. Deze landbouwer zou meteen uw neven hebben ingelicht, waardoor u moest vrezen voor uw leven (CGVS 28.11.2017 p. 9). Deze uiterst ondoordachte en impulsieve aanpak is niet geloofwaardig te noemen. Uw tegenpartij heeft met de moord op uw vader, alsook met het zogenaamde omkopen van de Pakistaanse politie, reeds bewezen dat zij door het vuur gaan voor deze gronden (CGVS 28.11.2017 p.

18). Voorts wijzigt u uw verklaringen doorheen het gehoor, waarbij u plots verklaart de ouderlingen wél te hebben geconsulteerd (CGVS 28.11.2017 p. 20). Dergelijke ommekeer brengt de geloofwaardigheid van uw problemen opnieuw in het gedrang.

Wat volgt is een bijzonder vage omschrijving over wat er precies is gebeurd de twintigtal dagen dat u in uw geboortedorp verbleef, wat alle geloofwaardigheid opnieuw ondermijnt. Zo zou één van de neven al in het dorp hebben verbleven, wanneer hij ontdekte dat u daar was om de gronden op te eisen. Hierop kwamen de andere neven terug naar Afghanistan, waardoor 'het probleem erger werd' (CGVS 28.11.2017 p. 18). Over die eerste dagen in het voor u volledig vreemde dorp, verklaart u dat u een rondvraag deed wie de ouderlingen waren, de ouderlingen sprak, en dat de ouderlingen akkoord gingen om met een neef te gaan praten. Dit gebeurde de tweede dag. Vier of vijf dagen later kreeg u van uw neven te horen dat u niet luisterde. Wat u de rest van uw dagen in Kunduz deed en wat u na de bedreigingen deed, kan u niet vertellen. Er zijn nochtans meer dan tien dagen over dat u in het dorp verbleef. Het enige wat u vermeldt is dat het probleem erger werd en dat ze u wouden vermoorden. U kan niet vertellen hoe deze boodschap tot bij u kwam, hoe deze bedreigingen werden geuit, wanneer dit precies was, door wie uw werd bedreigd en wat u na deze bedreigingen heeft gedaan. U belde uw oom, zo verklaart u, waarna u bent vertrokken (CGVS 28.11.2017 p. 20)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst, jarenlange verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan, achtergrond, levensomstandigheden, (gebrek aan) familiaal netwerk, problemen en situatie.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, levensloop, verblijfplaats(en), achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de algemene situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT